

Arrest

nr. 95893 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 januari 2013 om 15 uur 45.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K.JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker, die van april 2006 tot juni 2008 op legale wijze in het Rijk verbleef, op 17 juli 2008 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze aanvraag werd op 26 november 2008 ontvankelijk verklaard, waarna verzoeker opnieuw op legale wijze in het Rijk verbleef.

1.2. Op 15 december 2009 actualiseerde verzoeker zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging en verwees hij naar de instructie van 19 juli 2009.

1.3. Op 9 oktober 2012 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt hem betekend op 29 oktober 2012 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 18 januari 2013 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Verwerende partij treft op 19 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, dat terstond betekend wordt.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie C J., administratief assistent [...] wordt aan [...] de persoon die verklaart zich B. H.H. te noemen, (...) , en welke verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.*

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen ;

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is HJ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid*
- *artikel 74/14 §3, 4*: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 29/10/2012. Betrokkene heeft een aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen ingediend op 17/07/2008, beslissing dewelke op 9/10/2012 ongegrond wordt verklaard en hem betekend werd op 29/10/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen,

Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden ;

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet vertrekken. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

Hoewel hij/zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat;

1. voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2. niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING : Op 29/10/2012 werd aan betrokkene hst bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, Déze beslissing werd hem op dezelfde dag betekend, Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft, reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende

partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de vordering derhalve onontvankelijk.

3.2. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten bestreden wordt. Zij wijst erop dat dit uit hoofde van een gebonden bevoegdheid getroffen werd en dat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Volgens verwerende partij ontbeert verzoekende partij het rechtens vereiste belang bij de bestrijding van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten bevat maar ook een inreisverbod, dat nog niet eerder werd uitgevaardigd en dat, om evidente redenen, rechtsgevolgen doet ontstaan, zodat verzoeker er dan ook belang bij heeft om dit aan te vechten. De aangevochten akte is één beslissing, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod *prima facie* ernstig is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel geschorst te worden. Deze vaststelling volstaat in de huidige stand van het geding om de exceptie te verwerpen.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

4.3.2. In zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel vestigt verzoeker onder meer de aandacht op het feit dat hij meer dan zes jaar samenwoonde met zijn legaal in het Rijk verblijvende vader. In dit verband acht hij een inreisverbod van drie jaar "manifest onredelijk" omdat hij "in de mogelijkheid moet zijn om contacten te kunnen blijven onderhouden met zijn vader". De Raad leidt hieruit af dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van het redelijkheidsbeginsel.

4.3.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.4. Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."*

4.3.5. Uit het gestelde in artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet blijkt dus dat voor de opgesomde gevallen een inreisverbod van maximum drie jaar kan getroffen worden. Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot drie jaar. Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet legt expliciet op dat de duur van het inreisverbod vastgesteld moet worden door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de stukken 2 en 3 gevoegd bij het verzoekschrift, die stukken betreffen afgeleverd door de Dienst Bevolking van de stad Leopoldsborg op 23 januari 2013 blijkt dat verzoeker inderdaad zoals hij het voorhoudt in zijn verzoekschrift sedert 8 augustus 2006 quasi ononderbroken zijn woon-en verblijfsplaats had op het adres van zijn vader, die op legale wijze in het Rijk verblijft. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Er is dus prima facie sprake van een zekere intense band tussen verzoeker en zijn vader. Uit het feit dat verzoeker sedert zijn aankomst in het Rijk al meer dan zes jaar samenwoont met zijn vader op hetzelfde adres kan redelijkerwijs niets anders dan afgeleid worden dat er zeer nauwe contacten zijn tussen verzoeker en zijn vader en dat er sprake is van een fysieke nabijheid. Door in casu een inreisverbod op te leggen voor de maximale duur van drie jaar, wordt het verzoeker prima facie onmogelijk gemaakt om gedurende die periode zijn vader nog "in levende lijve" te ontmoeten via het bekomen van visa kort verblijf. Elke fysieke nabijheid tussen vader en zoon wordt in de huidige stand van het geding gedurende drie jaar prima facie onmogelijk gemaakt. De Raad acht het rekening houdend met de omstandigheden die de zaak kenmerken, prima facie kennelijk onredelijk dat in casu een inreisverbod voor de maximale periode van drie jaar wordt opgelegd. De bestreden beslissing rept met geen woord over het feit dat verzoeker reeds zes jaar samenwoonde met zijn vader en ontbeert zelfs iedere motivering waarom voor het inreisverbod de maximale periode van drie jaar wordt opgelegd. De nota met opmerkingen gaat helemaal niet in op de kwestie van de duur van het inreisverbod en het de facto gezinsleven dat hierin een rol kan spelen en waarvan in casu sprake is, dat niet noodzakelijk het gezinsleven is zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

De Raad acht de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel dan ook prima facie gegrond.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Er dient te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

Verzoeker betoogt in casu in zijn eerste middel onder meer dat hij riskeert te worden weggerukt uit zijn familiaal kader.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, gezien het feit dat verzoeker reeds gedurende zes jaar heeft samengewoond met zijn legaal in het Rijk verblijvende vader en de bestaande nauwe contacten ernstig worden verstoord door het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 januari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

M. EKKA